

Gardiyan

– Afet Kırat · 16 Mart 2022

Korkunun renkleriyle, cinnet değdi bu sabahPencereme ses verdi, burada boğan boşluk.Kâbusun avucunda, gözlerim dedi; “Eyvah!”Gölgem arşa asıldı, yaktı böyle sarhoşluk.__ Söyledim güvercine, “Özgür uçma, bana yan”__ Demlenen erdemlerim, sarar beni, gardiyan.Nedir bu karanlıklar, adına kader derlerÜzerime yüklenir, acımadan taş duvar.Bir tufan olur özlem, “Tükenmez keder” derlerGünden güne yükselen, içimde bir korku var.__ Beni boğmak üzere, ruhumdaki bu buhran__ Alevler, tutuşturur, efkâr beni, gardiyan.Esintisiz sabahın, kahrettiği fırtınaSustur artık sesini, bak nefesim kesildi.Ne için savurursun, bir yük müydüm sırtına?Güzel duygularımı, fark ettim, öfke sildi.__ Çıldırılmak üzereyim, hakkım değil mi isyan?__ Yanına çağırıyor, rüzgâr beni, gardiyan.Zarar verdim insana , bil ki uydum şeytanaRuhum bir lâvda kaynar, söyle; bu mu pişmanlık?Biraz nefes alayım, izin verin de banaGüneşi yudumlayıp, yaşayayım bir anlık.__ Küçücük bir hücrede, akıp geçer mi zaman?__ Bu rutubet kokusu, yakar beni, gardiyan.Düşlerimi ıslatsın, dişi, anaç bulutlarAvluda birkaç saat, volta atmak da yeter.Taş duvarın altında, eziliyor umutlarYalaza kesen hapis, inan ölümden beter.__ Bak, hücremi kapladı, ruhumdan taşan duman__ Kulun, kölen olayım, kurtar beni, gardiyan!